

Qui estima Mallorca no la pot pagar

Tal volta la manifestació de dia 8 d'agost a Sóller, que no va deixar ningú indiferent, ha servit per crear una consciència més definida del fet que tenim un problema, un problema ben gros, que s'ha intentat tapar o senzillament no mirar de front. Uns per interessos personals evidents i altres perquè és còmode, el més fàcil és no fer res i, sent optimista, espera que altres (polítics, fons d'inversió o astrònoms) ens ho donin arreglat.

Però el món no funciona així. Si fer-se'n càrrec que tenim un problema és la primera passa, la següent és pensar possibles solucions. Si es té poder per fer-ho (polítics, fons d'inversió, mags,...), s'ha de ser honest i valent i dur-les a la pràctica; i els ciutadans que no tenim capacitat directa de gestió el que hem de fer és fer arribar el nostre clam: fer participació política, perquè el nostre dret com a ciutadans no és sols anar a votar cada 4 anys, és exigir als poderosos (en sentit ample, ja que hi ha entitats i persones amb més poder que les nostres institucions polítiques) que pensin i posin remei al nostre problema.

De les moltes reivindicacions orals i escrites que trobarem dia 8 pels carrers de Sóller una ens crida especialment l'atenció, deia QUI ESTIMA MALLORCA NO LA POT PAGAR. És tan clara l'afirmació que duu implícita que posa la pell de gallina.

Viure i treballar a Mallorca ja no està a l'abast de les persones que hi volen fer el seu projecte de vida, persones «normals», siguin mallorquines d'arrel, comunitàries o immigrants arrelades, persones de classe mitja, treballadora o pensionista, que voldrien tenir un espai per fer-lo seu, comprar-lo per adequar-lo als seus gustos i necessitats i crear-se un petit món propi. És un desig senzill i real que normalment feren realitat els nostres avantpassats, però que ara s'ha tornat irrealitzable a la nostra terra.

Mallorca es ven en subhasta al millor postor, els diners ho condicionen tot i fins i tot ens defineixen. Quan parlem de «turisme de qualitat» acabam pensant en gent adinerada que se tanca en hotels de 10 estrelles o en finques amb guardes jurats, quan valdria més apostar pel turisme familiar que valori la nostra natura i la nostra cultura i especialment pels capaços de respectar el territori, la llengua i l'estalvi d'aigua i de recursos.

Però tornant al problema de l'habitatge, creiem que el quid de la qüestió és que l'habitatge s'ha convertit en el principal actiu financer del capitalisme contemporani i en la base d'un sistema de lloguer que obté els seus beneficis no de produir, sinó de posseir. En aquest model, l'especulació es converteix en el motor que sosté l'economia, no com era tradicional, el sector primari, la indústria o el comerç, que sí creaven llocs de treball i permetien una major distribució de la riquesa.

Ara els alts preus de l'habitatge fan que la majoria de la població ja no pugui accedir a un habitatge en propietat, cosa que ens duu a la creació de tota una generació d'inquilins. No viuen de lloguer per voluntat pròpia o circumstancial, sinó obligats per un sistema que els exclou d'un dret bàsic de crear-se un espai propi, segur, un niu on desenvolupar el seu projecte de vida, sense la por al desnonament, a la pujada de lloguer indecent o al canvi d'usos de l'habitatge per fer lloguer turístic.

Per tot això, des de Més per Sóller volem deixar clars dos principis que com a ciutadania participativa en política volem defensar.

En primer lloc, que l'habitatge és un dret humà, a més de constitucional. És un lloc a on desenvolupar un projecte de vida, cosa que necessita una projecció mínima d'estabilitat. Els habitatges existents han de tenir uns preus coherents amb el seu valor

objectiu, la seva utilitat i els seus mitjans de la població. Si tenen legalment la definició d'ús residencial, en cap cas s'han de poder dedicar a una activitat comercial, com és el denominat lloguer turístic.

En segon lloc, hem de crear un sistema de lloguer d'habitatges per a usos residencials o d'oficines que faci compatible els drets dels propietaris i els drets dels llogaters, partint de la idea que el dret de propietat té una funció social, no és sagrat ni absolut, sinó que està sotmès al que entenem com a justícia social i democratització del territori, que compartim.

Tots els canvis socials són fruit d'una defensa col·lectiva del que és just. I, en aquesta defensa de la justícia social, sempre ens hi trobarem.

Més per Sóller